

CADOUL DE LA CRUCE

O multitudine de daruri „ambalate” în mântuire

LAVINIA POP

Editura Gold Books
Baia Mare
2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POP, LAVINIA

**Cadoul de la cruce : o multitudine de daruri "ambalate" în
mântuire** / Lavinia Pop. - Baia Mare : Gold Books, 2026

ISBN 978-630-6622-80-1

2

Toate drepturile asupra acestui material aparțin autoarei Lavinia Pop. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a autoarei.

Cadoul de la cruce: o multitudine de daruri „ambalate” în mântuire - Lavinia Pop

Copyright © 2026 Lavinia Pop

Acest material a fost publicat sub licența editurii GOLD BOOKS, Baia Mare.

e-mail: contact@goldbooks.ro, www.goldbooks.ro

Tehnoredactarea: Nicu Zaharie

Corectura: Manuela Rus

ISBN print: 978-630-6622-80-1

Cuprins

Dedicație	7
NOTA AUTORULUI	11
PROLOG: Cadoul nedesfăcut	13
PARTEA I: CADOUL SUPREM	
Viața veșnică: începutul, nu finalul	19
Nu doar iertarea	25
PARTEA A II-A: CADOUL ACCEPTAT, DAR AȘEZAT ÎN VITRINĂ	
Când primești totul, dar trăiești ca și cum n-ai nimic	31
Credința pentru cer, viața pentru supraviețuire	37
De ce nu deschidem cadoul	45
PARTEA A III-A: ÎMPĂRĂȚIA – VIAȚA TRĂITĂ PRIN DARURI	
Împărăția nu începe după moarte	53
Cerul și iadul nu sunt doar destinații	57
PARTEA A IV-A: CE GĂSIM ÎN INTERIORUL CADOULUI?	
Cadoul suprem este identitatea	63
Iertat, dar încă legat	69
O minte întreagă, lucidă și sănătoasă	73
Pacea care rămâne când totul se clatină	79
Viața fără frică	85
Lanțuri vizibile și lanțuri invizibile	91
Puterea de a spune „nu”	97

Vindecarea — sănătate în trup și restaurare	103
Viața călăuzită	109
Valoarea care nu se negociază	117
O minte înnoită de adevăr	121
PARTEA A V-A: VIAȚA TRĂITĂ DIN PLINĂTATE	
Darul care se primește în fiecare dimineață	131
Când uiți ce ai primit. Cum te întorci la cadou fără vină și fără teamă	135
O viață trăită din plinătate	139
EPILOG	145

Dedicație

Această carte s-a născut din dorința de a împărtăși mai departe lumina care mi-a transformat viața, fiind dedicată celor care au fost instrumentele lui Dumnezeu în această călătorie și care au susținut, prin prezența lor, fiecare rând scris.

Copiilor mei, Yannis și Caleb, voi sunteți binecuvântările mele cele mai prețioase. Inima mea este plină de bucurie datorită vouă, fiindcă prin voi văd în fiecare zi bunătatea lui Dumnezeu revărsată în viața mea.

Yannis, îți mulțumesc pentru sprijinul tău, care a fost pilonul de care am avut nevoie în toată această perioadă. Maturitatea ta m-a uimit: îți mulțumesc că ai preluat treburile casei și te-ai jucat cu fratele tău după orele mele de muncă, oferindu-mi timpul și liniștea necesare pentru a finisa aceste pagini.

Caleb, îți mulțumesc pentru dragostea ta pură și pentru felul în care veneai tiptil să-mi spui: „Mami, scuze că te întrerup de la carte”. Vă iubesc enorm, infinit!

Ancăi, Anamaria Pop (fostă Lăpușan), prietena mea, îți mulțumesc pentru acea zi de curs din 2017, când ai ales să ascuți de un impuls divin și să-mi vorbești despre un Dumnezeu viu. Ai fost omul prin care Domnul a pus sămânța vie în inima mea, transformând radical viața mea și a întregii

mele familii. Te binecuvântează, Anamaria, pentru curajul de a fi o lumină.

Mamei mele, Cecilia Roman și fratelui meu, Darius Pop, alături de **soția lui, Laura,** și **copiii lor, Dominic și Daria,** vă mulțumesc pentru că ați crezut în mine și mi-ați fost sprijin constant în fiecare etapă a acestei călătorii spre Adevăr.

Pastorului Nicu Zaharie și soției sale, Magda, vă mulțumesc pentru deschiderea voastră. **Nicu,** îți mulțumesc pentru predicile și cărțile tale care mi-au fost reper de claritate de-a lungul anilor, precum și pentru disponibilitatea de a fi printre primii care parcurg paginile acestei cărți.

Întregii comunități a Bisericii Filadelfia din Baia Mare, alături de **Pastorul Vali Paul și soția sa, Nușa,** vă mulțumesc pentru locul căruia am simțit că îi aparținem încă din 2018. Vă mulțumesc pentru brațele deschise cu care ne-ați primit și pentru toată susținerea prin rugăciune.

Întregii comunități a Bisericii Filadelfia din Seini, alături de **Liviu și Maria Borcea,** vă mulțumesc pentru slujirea voastră și pentru momentele în care ne-ați fost alături.

Lui **Alexei și Valentinei Casian,** vă mulțumesc pentru că mi-ați fost alături în tot acest parcurs. **Valentina,** îți mulțumesc în mod special că ai avut grijă de mine ca o soră în cele mai grele momente, că mi-ai purtat de grijă și ai rămas să dormi cu mine atunci când am avut cea mai mare nevoie de prezență.

Lui **Daniel și Mona Dumuța,** vă mulțumesc pentru timpul petrecut în grupele de casă, unde am avut cadrul necesar să cresc spiritual de-a lungul timpului.

Andreei Flutar, prietena mea de suflet, îți mulțumesc că

îmi ești soră și sprijin la fiecare pas, indiferent de distanță.

Lui **Thu K Doan**, îți mulțumesc pentru prietenia ta și pentru felul în care, de ani de zile, m-ai încurajat constant să scriu/*To **Thu K Doan**, thank you for your friendship and for encouraging me for years to write.*

Biancăi Cheseli, asistenta și fina mea, îți mulțumesc pentru loialitatea de neclintit și pentru felul în care mi-ai fost alături cu devotament în toți acești ani.

Tuturor elevilor, clienților mei, colaboratorilor și fiecărui om pe care Dumnezeu l-a îngăduit în viața mea, vă mulțumesc pentru că fiecare interacțiune a contribuit la șlefuirea mesajului din aceste pagini.

Mulțumiri speciale celor care au fost primii care au parcurs aceste pagini cu deschidere și feedback valoros: **Bianca Cheseli, Mădălina Secheroglu, Anamaria Cucorada, Vera Varvara și Robert Pop.**

Și nu în ultimul rând, **ție, celui care ții această carte în mână.** Ți-o dedic cu rugăciunea ca aceste rânduri să fie poarta către o întâlnire tot mai profundă cu Tatăl. Deschide-ți inima și lasă dragostea Lui nemărginită să pătrundă în întreaga ta ființă, descoperindu-ți cine ești cu adevărat în brațele Lui.

NOTA AUTORULUI

Această carte nu s-a născut din dorința de a preda teologie, ci dintr-o nevoie profundă de a supraviețui. Ceea ce vei găsi în paginile următoare nu sunt concepte învățate în săli de curs, ci adevăruri pe care le-am „săpat” în momentele în care viața mea părea un șantier abandonat.

De-a lungul carierei mele internaționale, am avut privilegiul de a preda în fața a mii de oameni, pe mai multe continente. Am stat în săli de conferințe luxoase, am semnat contracte importante și am interacționat cu minți strălucite. Și totuși, de fiecare dată când luminile scenei se stingeau, rămâneam eu cu mine — și cu o întrebare care mă urmărea constant:

„Este Dumnezeu relevant și aici, în zgomotul lumii moderne, sau este doar o mângâiere pentru duminicile liniștite?”

Răspunsul l-am găsit în **Cutia de la Cruce**. Am descoperit că mântuirea nu este doar un bilet de intrare în Rai, ci o adevărată **trusă de supraviețuire și de biruință** pentru aici și acum. Am învățat că pacea lui Dumnezeu este la fel de reală printre străini, la celălalt capăt al pământului, la fel de reală cum poate exista într-o seară liniștită de rugăciune, acasă.

Am scris aceste rânduri pentru omul care s-a săturat de „religie” și caută **Relația**. Pentru cel care știe că este mântuit,

dar care încă se simte obosit, îngrijorat sau singur. Te invit să nu citești această carte ca pe un tratat, ci ca pe o scrisoare de la o prietenă care a îndrăznit să desfacă ambalajul strălucitor al Cadoului de la Cruce și a descoperit înăuntru resurse care i-au schimbat destinul.

Nu ai nevoie de o credință uriașă ca să începi acest drum.
Ai nevoie doar de curajul de a ridica capacul.

**Cu toată dragostea,
Lavinia Pop**

PROLOG: Cadoul nedesfăcut

Era ora trei dimineața și nu pot spune că m-am trezit brusc sau că a fost un vis din acela clasic, cu imagini clare și o poveste cursivă, ci a fost mai degrabă o stare, o trezire interioară profundă.

Eram întoarsă la Dumnezeu deja de câțiva ani, mai exact din anul 2019, și trecusem prin multe văi adânci alături de El, dar, privind înapoi, pot spune cu toată sinceritatea că nu m-a lăsat nicio clipă. Chiar și atunci când nu am înțeles ce se întâmplă, chiar și atunci când eram obosită, supărată sau îngrijorată, undeva, adânc în sufletul meu, exista o certitudine liniștitoare: Dumnezeu este aici.

Nu pot spune că am avut o credință uriașă sau spectaculoasă, ci dimpotrivă, de multe ori credința mea a fost mică, fragilă și aproape timidă, însă am descoperit că acest lucru se potrivește perfect cu ceea ce spune Scriptura despre bobul de muștar.

În foarte multe situații din viața mea, chiar dacă emoțiile îmi erau amestecate și chiar dacă mintea îmi era plină de întrebări, în inimă a existat mereu o ancoră: Dumnezeu nu m-a părăsit.

Mă gândeam des la oameni și la cât de mult tânjesc ei după pace, la cât de mult caută liniște, sens și siguranță. Mă gândeam la cât de mult își doresc o trezire, fără să știe exact ce

caută, și mă durea să văd cât de mulți se opresc doar la suprafață. Mă durea și încă mă doare să văd cât de mulți aud despre mântuire, despre iertarea păcatelor și despre viața veșnică, dar rămân totuși apăsați, oboșiți și încărcăți de frici, de vinovăție și de poveri care, în realitate, nu ar trebui să mai fie ale lor.

În acea dimineață, gândul a venit clar, simplu și imposibil de ignorat:

„De ce acceptați doar o parte din cadou? De ce luați darul și îl puneți în dulap, fără să îl desfaceți niciodată?”

Mi-am dat seama atunci că, pentru foarte mulți dintre noi, jertfa lui Isus este prezentată aproape exclusiv ca iertare a păcatelor și ca bilet spre cer. Și da, este adevărat, iertarea este fundamentală și fără ea nimic nu ar fi fost posibil, dar jertfa de la cruce nu se oprește acolo.

Jertfa de la cruce nu a fost un gest limitat, ci a fost un dar imens, complet și profund, născut dintr-o dragoste nemărginită.

Mântuirea nu este doar despre „mi s-au iertat păcatele”, ci este despre tot ce a fost așezat în acel cadou: libertate, vindecare, restaurare, pace, identitate și direcție. Este despre puterea de a nu mai fi rob, puterea de a nu mai trăi sub condamnare și puterea de a nu mai accepta orice etichetă, orice diagnostic sau orice frică ca fiind un verdict final.

Mi-am dat seama că mulți primesc cadoul, îl tratează cu respect, poate chiar cu teamă, îl pun frumos într-un loc sigur, ca pe ceva prețios, dar nu îl deschid. Îl pun în dulapul sufletului și trăiesc mai departe ca și cum ar fi primit doar promi-

siunea cerului, fără să folosească resursele pe care le au deja pentru viața de aici.

Și totuși, viața ne este oferită în fiecare dimineață. Ne trimitem și primim încă o zi, iar la cruce, Isus ne-a oferit exact darurile de care avem nevoie pentru a trăi frumos această viață, nu doar pentru a o încheia cândva în cer.

Isus a murit pentru toți și cadoul este oferit tuturor, dar oamenii răspund diferit:

- Unii refuză cadoul.
- Unii îl acceptă, îl pun în dulap și îl păstrează neatins.
- Și ceilalți îl deschid și încep să descopere, rând pe rând, ce se află înăuntru.

Această carte este pentru cei care simt că este mai mult.

Este pentru cei care au primit cadoul, dar nu vor să îl lase nedesfăcut.

Este pentru cei care vor să trăiască nu doar cu promisiunea cerului, ci cu realitatea Împărăției, încă de acum, de pe pământ.

Pentru că mântuirea nu este finalul, ci este abia începutul.

PARTEA I:

CADOUL SUPREM

Capitolul 1

Viața veșnică: Începutul, nu finalul

De cele mai multe ori, când oamenii aud expresia „viață veșnică”, se gândesc automat la Rai, la un loc în care vom ajunge după ce nu vom mai fi aici, bucurându-se că nu vor merge în iad, că vor intra în cer și că au „rezolvat” astfel problema finală.

Într-un fel, acest lucru este de înțeles, deoarece ani la rând mulți au trăit cu ideea că viața veșnică este ceva ce se câștigă, ceva ce se obține prin efort, prin fapte bune sau printr-un fel de bilanț final în care se va vedea dacă ai făcut suficient de mult bine ca să intri sau nu.

Pentru foarte mulți, convertirea vine cu un șoc interior greu de digerat, respectiv faptul că nu trebuie să faci nimic ca să intre în Rai, că nu pot câștiga cerul prin propriile forțe și că nu există o listă de fapte bune care să anuleze păcatul.

De fapt, aici este una dintre cele mai mari lupte ale minții umane, pentru că în momentul în care spui „eu pot intra în Rai prin ce fac eu”, chiar dacă nu o spui conștient, este ca și cum ai afirma: „Doamne, ai trimis degeaba pe Fiul Tău să moară pentru mine, căci așa fi putut să mă descurc și singur.”

Viața veșnică nu se câștigă, ci se primește prin credință, prin faptul că accepți că Isus Hristos a venit, a murit pentru tine, a luat asupra Lui păcatul tău, a înviat și ți-a pregătit un loc; iar tu, primind acest cadou, intri într-o relație nouă cu Dumnezeu, nu pentru că meriți, ci pentru că El a ales să ți-l ofere.

Și totuși, chiar și atunci când oamenii spun „da, am înțeles”, este nevoie de timp și de un proces până când mintea chiar se așază în această realitate, până când începi să trăiești ca un om care știe sigur unde merge. Este simplu să îți dai seama dacă cineva a înțeles viața veșnică deoarece, atunci când îl întrebi, fără ezitare, unde merge, un om care conștientizează că este copil al lui Dumnezeu și că este mântuit răspunde cu o liniște care nu vine din mândrie, ci din siguranță.

Pe de altă parte, există o confuzie care mă doare de fiecare dată când o aud, respectiv ideea că, dacă te-ai întors la Dumnezeu, viața ta ar trebui să fie perfectă, fără încercări, fără necazuri, fără căderi și fără lupte. Iar dacă se întâmplă ceva greu, imediat apare întrebarea: „Păi cum, dacă ești copilul lui Dumnezeu, de ce ți s-a întâmplat asta?”

Isus a spus foarte clar că „în lume veți avea necazuri”, deci nu a promis o viață lipsită de încercări, dar a promis ceva mult mai puternic: „îndrăzniți, Eu am biruit lumea”. Asta înseamnă că, prin El, noi suntem biruitori, nu scutiți de lupte, ci capabili să trecem prin ele, acesta fiind deja unul dintre darurile

din cutie: **faptul că nu mai ești victimă a circumstanțelor, ci biruitor în mijlocul lor.**

Viața cu Dumnezeu nu înseamnă că nu vei trece prin valea umbrei morții, ci înseamnă că nu o vei traversa singur, fiind exact ca un drum lung între două orașe unde uneori mergi pe autostradă, lin și frumos, iar alteori trebuie să treci printr-o localitate plină de gropi, fără asfalt, cu praf și obstacole. Dar acea porțiune nu este destinația ta, ci este doar traseul, iar faptul că ai trecut pe acolo nu înseamnă că vei și rămâne acolo.

Pentru mine, realizarea că viața veșnică începe pe pământ nu a venit într-un moment liniștit, ci în mijlocul celor mai grele încercări, în acei ani în care pierderea, durerea și schimbările majore au venit una după alta. Uitându-mă în urmă, mi-am dat seama de ceva care m-a uimit, și anume că am trecut prin toate fără să fiu zdrobită, și nu pentru că aș fi fost puternică, ci pentru că a existat o putere care m-a ținut în picioare fără să-mi dau seama pe moment; abia după ce totul a trecut, am putut spune cu recunoștință: „Doamne, chiar ai fost acolo.”

Viața veșnică nu este doar despre unde vei ajunge, ci este despre cum trăiești acum.

Trăim cu toții în aceeași lume, sub aceleași legi, în același secol al vitezei și al confuziei, însă diferența este că un copil al lui Dumnezeu nu mai privește viața prin ceea ce este rău, prin ceea ce lipsește sau prin frică, ci o privește prin Dumnezeu, iar asta schimbă totul.

Mulți spun că vor să fie bine cu Dumnezeu, dar vor să-și trăiască viața lor, de parcă viața cu El ar fi plictisitoare sau plină de interdicții, când adevărul este exact invers:

Dumnezeu nu te schimbă prin constrângere, ci din interior, și nu îți spune „nu mai face asta” ca un gardian, ci îți schimbă dorințele pentru că înțelegi ce dar ai primit și nu mai vrei să-L rănești.

Toate sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos, iar asta nu este o limitare, ci o protecție, fiind asemenea unui părinte care îți spune: „vino pe aici, ți-am pregătit calea”. Dacă alegi să mergi pe alt drum, nu vei fi abandonat, dar te vei împotmoli, te vei murdări și te vei agăța de spini, iar când vei striga, El va fi acolo.

Este exact ca atunci când mergi cu un copil prin pădure și tu mergi înainte, îi cureți cărarea, dai la o parte crengile, rupi spinii și îi spui: „vino pe aici, acesta este drumul bun”.

Copilul însă, din nerăbdare sau din dorința de a ajunge mai repede, se abate puțin și o ia pe lângă cărare; la început pare mai scurt, dar foarte repede se încurcă, se murdărește și se zgârie. Tu nu pleci nicăieri și nu îl abandonezi, ci rămâi acolo unde erai, știind că mai devreme sau mai târziu te va striga, iar atunci când o face, te duci, îl scoți de acolo, îl cureți și îl aduci înapoi pe drum. Diferența nu este că pe drumul tău nu ar fi fost nevoie de efort, ci că pe drumul tău cărarea era deja pregătită.

Așa este și cu Dumnezeu: **El nu te abandonează când alegi să o iei pe lângă drum, doar că drumul Lui este cel pe care nu trebuie să te rănești inutil.**

De altfel, Dumnezeu este bun cu toți oamenii, fiind Creatorul nostru care Își dorește binele pentru fiecare dintre noi, motiv pentru care mulți simt și recunosc că i-a ajutat Dumnezeu sau că au primit binecuvântări, considerându-se astfel copiii Lui pentru că El i-a creat. Și este adevărat

că Dumnezeu ajută, binecuvântează și face bine chiar și celor care nu s-au întors încă la El, pentru că bunătatea Lui nu este condiționată, iar dragostea Lui nu este selectivă.

Însă Dumnezeu oferă tuturor nu neapărat din poziția de Tată, ci din poziția de Creator, făcând bine tuturor, însă fără ca toți să trăiască relația de tată-fiu, aceasta fiind exact diferența dintre a fi primit ca musafir și a aparține cu adevărat acelei case. Așa cum un om politicos și generos primește orice musafir, îl așază la masă și îl tratează cu respect, la fel face și Dumnezeu cu oamenii, oferindu-le din bunătatea Lui resurse, ajutor și har.

Dar când copilul Lui vine acasă, lucrurile stau altfel, deoarece copilul nu este servit din ce se nimerește, ci părintele știe ce îi place, îl așteaptă cu patul făcut și cu liniște, iar copilul nu stă jenat și nu cere cu teamă, ci intră în casă cu naturalețe pentru că știe că acolo îi este locul.

Un musafir este bine primit și i se oferă ce e mai bun, dar un fiu are acces, un fiu are intimitate și un fiu are îndrăzneala să spună: „Tată, am nevoie de ajutor.”

Pentru un fiu, un părinte se dă peste cap, în timp ce pentru un musafir oferă doar atunci când se poate.

Viața veșnică înseamnă că nu mai ești musafir, ci înseamnă că ești fiu de Dumnezeu, iar viața de fiu începe chiar aici, pe pământ, nu doar după moarte.

Dacă viața veșnică ar fi doar despre ce urmează, atunci tot ce trăim aici ar fi doar o așteptare, dar ea este, de fapt, începutul unei relații, al unei identități și al unei trăiri diferite chiar de pe pământ.

Capitolul 2

Nu doar iertarea

De fiecare dată când aud pe cineva spunând: „Important e că mi s-au iertat păcatele”, nu simt nevoia să contrazic și nici să corectez, ci simt compasiune. Multă compasiune, pentru că acel om a înțeles ceva esențial, dar încă nu a văzut totul; a înțeles poarta, dar nu a intrat în casă și a primit vestea bună, dar nu a desfăcut încă darul.

Da, este extrem de important că ți s-au iertat păcatele, este chiar fundamental, deoarece fără iertare nimic din ce urmează nu ar fi fost posibil. Dar dacă tot ce s-ar fi întâmplat la cruce ar fi fost doar iertarea, atunci Isus ne-ar fi lăsat într-o stare ciudată: iertați, dar neschimbați; salvați, dar dezorientați; liberi pe hârtie, dar încă legați în interior. Jertfa lui Isus nu a fost doar un act juridic sau ștergerea unui cazier spiritual, nu a fost doar faptul că „ai scăpat”, ci a fost începutul unei restaurări complete.

Este exact ca în Exod, unde Dumnezeu scoate poporul evreu din robia Egiptului, dar asta nu înseamnă automat că robia a ieșit și din mintea poporului. Deși erau liberi, ei gândeau încă precum sclavii, tânjeau după ce lăsaseră în urmă, se temeau și murmurau, întorcându-se mental la lanțuri chiar dacă acestea nu mai erau pe mâinile lor. De aceea a fost nevoie de drum, de proces, de timp și de o înnoire a minții. La fel este și cu mântuirea: iertarea te scoate din robie, dar restaurarea te învață cum să trăiești cu adevărat ca un om liber.

Degeaba deschizi ușile unei închisori și spui unui fost deținut: „ești liber”, dacă omul iese afară fără identitate, fără direcție și fără să știe cine este acum. Legal el este liber, dar practic se simte încă condamnat, pentru că el știe unde a fost, știe ce a făcut și poartă acea etichetă în mintea lui, chiar dacă lumea din jur nu îl privește neapărat prin acea lentilă.

Poate că un angajator va vedea un cazier sau poate că nu, poate că unii vor ști, iar alții nu, dar problema cea mai mare nu este ce știi ceilalți, ci ce știe el despre sine. Dacă în mintea lui încă se vede ca un condamnat, va trăi ca un condamnat: va merge cu teamă, va aștepta respingerea și va trăi sub o vină care, în realitate, a fost deja ștearsă.

Aici intră lucrarea profundă a lui Hristos. Dumnezeu nu este un Dumnezeu crud care să te scoată din închisoare ca apoi să îți spună „descurcă-te”, și nici nu te salvează doar ca să te lase să te prăbușești singur mai departe. Dacă ar face asta, nu ar fi dragoste, ci abandon. Hristos nu ne-a iertat doar păcatele, ci ne-a restaurat identitatea; nu doar ne-a scos afară, ci ne-a învățat cum să trăim în libertate.

Este ca atunci când salvezi un copil orfan dintr-un pericol real sau dintr-un loc în care ar fi murit: nu îl scoți din apă și

Îl lași pur și simplu pe mal, spunându-i: „te-am salvat, acum vezi tu ce faci”. Din contră, Îl iei în brațe, îl duci într-un loc sigur, îl hrănești, îl îmbraci și îl încălzești, asigurându-te că nu va cădea din nou în apă, că nu va muri de foame și că nu va fi lăsat singur. Asta face Dumnezeu cu noi. Nu doar ne salvează de la moarte, ci ne duce într-un loc sigur, oferindu-ne tot ce avem nevoie ca să trăim, crescându-ne și învățându-ne cine suntem acum.

Hristos nu ne-a scos din moarte ca să ne lase singuri și nu ne-a iertat ca să ne spună „acum fă ce poți”. El ne-a oferit tot ceea ce este necesar pentru a trăi Împărăția aici, pe pământ. Este la fel ca în analogia cu peștele: degeaba îi dai cuiva să mănânce astăzi, dacă mâine va flămânzi din nou. Dumnezeu nu ne-a oferit doar soluția pentru o zi, ci ne-a oferit-o pentru o viață întreagă, o viață veșnică, dându-ne călăuzire, putere, direcție, restaurare, vindecare, autoritate și o minte înnoită.

Iertarea este începutul, nu finalul, iar mântuirea este poarta, nu destinația completă. Metanoia, schimbarea minții, nu este un moment, ci un proces, o alegere zilnică și o conștiințizare continuă a ceea ce s-a întâmplat la cruce. Este o privire zilnică în cutie, pentru că, dacă nu desfaci cadoul, vei trăi sub nivelul a ceea ce ți-a fost deja oferit.

Hristos nu a murit doar ca să te ducă în cer, ci a murit ca să te aducă înapoi la viață — aici, acum și întreg. Și acesta este adevărul care trezește: dacă ai primit doar iertarea, ai primit ceva uriaș, dar dacă te oprești acolo, ai lăsat cadoul nedescăcut.

PARTEA A II-A:

**CADOUL ACCEPTAT,
DAR AȘEZAT ÎN VITRINĂ**

Capitolul 3

Când primești totul, dar trăiești ca și cum n-ai nimic

Există o confuzie veche și adânc înrădăcinată, transmisă din generație în generație, care îi face pe mulți copii ai lui Dumnezeu să trăiască mult sub ceea ce li s-a dat. Este o confuzie care spune, mai mult sau mai puțin explicit, că dacă ești copil al lui Dumnezeu trebuie să fii sărac, că sărăcia înseamnă smerenie, iar lipsa este un semn de spiritualitate; că boala vine de la Dumnezeu sub formă de pedeapsă sau de „trezire”, că dacă ai bani sigur e ceva greșit la tine și că bogații nu au cum să intre în Împărăția Cerurilor.

Foarte mulți dintre noi am crescut cu această mentalitate chiar înainte de convertire, auzind-o în familie, în societate sau uneori chiar din predici spuse fără întregul context. Astfel, fără să ne dăm seama, am construit în mintea noastră imaginea unui Dumnezeu care te vrea chinuit, lipsit, mereu

pe muchie și mereu în mod de supraviețuire financiară.

Dar spune-mi sincer: ce părinte își dorește ca propriul copil să trăiască de pe o zi pe alta, să nu știe dacă își poate plăti utilitățile, dacă își poate crește copiii sau dacă își poate duce traiul decent în lumea aceasta? Ce părinte sănătos la minte ar spune: „Te iubesc, dar vreau să te chinui”? Nimeni nu s-ar întoarce la un astfel de Dumnezeu și nimeni nu și-ar dori un Hristos care te vrea sărac, bolnav, lipsit și mereu în frică.

Problema este că multe lucruri au fost scoase din context, deoarece Biblia nu spune că banii sunt răi, ci spune că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Ea nu spune că Dumnezeu nu vrea ca tu să ai resurse, ci spune să nu-ți legi inima de ele, precizând foarte clar: caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte ți se vor da de deasupra. Asta înseamnă ordine, nu lipsă; înseamnă prioritate, nu sărăcie și înseamnă dependență de Dumnezeu, nu respingerea resurselor.

Un copil al lui Dumnezeu trebuie să aibă tot ce este necesar ca să trăiască, să-și crească copiii și să fie un sprijin pentru alții, fără a fi captivul supraviețuirii zilnice, pentru că un om care se luptă permanent să supraviețuiască nu mai are energie să trăiască Împărăția.

Dar aici apare a doua față a acestei realități: poți primi totul și totuși să trăiești ca și cum nu ai avea nimic. Poți fi liber și să trăiești ca un rob, poți avea acces la resurse și să trăiești în frică, poți fi copil al unui Dumnezeu atotputernic și să trăiești ca și cum ești singur pe lume. Asta se întâmplă nu pentru că Dumnezeu nu ți-ar fi dat, ci pentru că nu știi ce ai primit, nu înțelegi ce se află în acea cutie a cadoului și nu conștientizezi cine este, de fapt, Tatăl tău.

GOLD BOOKS

Aceasta a fost o previzualizare gratuită.

Pentru a continua lectura, comandă cartea completă pe goldbooks.ro.

Cadoul de la Cruce

de Lavinia Pop

goldbooks.ro

<https://goldbooks.ro/lavinia-pop/cadoul-de-la-cruce-291.html>

Livrare prin curier in 1-3 zile . Plata card sau ramburs

Editura Gold Books . Baia Mare